

Трайко Симеоновъ

Родино!

Не бѣхъ наченалъ още азъ да сричамъ
и наштъ родни книги да чета,
започналъ бѣхъ азъ тебе да обичамъ,
Родино свята — майчице земя . . .

И твоята обичъ всѣки день растѣше,
растѣше съ мене неразлжно тя —
обжарено сърдцето ми горѣше
по тебъ като по хубава мечта.

Така се виждахъ азъ въвѣ дни на младостъ,
кога по твойта хубостъ бѣхъ упитъ —
за менъ тогазъ — бѣ свѣтла като радостъ,
безценна, скѣпа — рай честитъ . . .

Все тѣй не стихна обичъта ми нѣжна
къмъ тебъ, къмъ твоя подвигъ тѣй великъ,
къмъ мѣката ти свята и безбръжна,
къмъ тебъ, къмъ твоя мѣченишки ликъ.

А въ дни на гордостъ, въ дни на честъ и слава
съсъ тебе ведно радвахъ се и азъ . . .
О, какъ се радвахъ, майко, до забрава —
унесенъ цѣлъ по тебе въ залласъ!

А въ дни злочести, въ дни на тежки рани,
въ дни на удари отъ зли врази,
о, майчице земя, еднакво изтерзани —
облѣни бѣхме двама въвѣ сълзи.

. . . И днесъ, когато гасне мойта сила,
животътъ ми къмъ залъза клони —
за менъ си ти пакъ толкозъ скѣпа, мила,
тѣй както бѣше въ прежнитъ ми дни . . .